

Αγαπητή *Νέα Εστία*,

Εις τον πολύχροτον *Πρόλογον Λυρικού Βίου* του κ. Σικελιανού γίνεται μνεία της νωτογραφίας του Μιχαήλ Αγγέλου, η οποία παριστά τον Αδάμ με τον Θεόν. Σχετικώς παρακαλώ να επιτραπεί η ακόλουθος διευκρίνι-
σις: Δεν νομίζω ότι η εν λόγω παράστασις δύναται να υπαχθεί εις την
“*Δευτέραν Παρουσίαν*”, η οποία καταλαμβάνει μόνον τον τοίχον του βά-
θους της *Capellae Sixtinae*. Ευρισκομένη περίπου εις το κέντρον της ο-
ροφής, η παράστασις αυτή ανήκει μάλλον εις την μεγάλην σύνθεσιν της
“*Δημιουργίας*”.

Ό.π., σ. 1082

Σε προηγούμενο τεύχος είχαν επισημανθεί, από το περιοδικό, δύο λάθη στη δημοσίευσή του «*Προλόγου*» του *Λυρικού Βίου*, ένα τυπογρα-
φικό και μία παράλειψη, ενώ δεν αναφέρεται τίποτα περί παραλείψεων
της λογοκρισίας. (Τα αποσιωπητικά τα αντιλαμβάνονταν οι ειδήμονες. Το περιοδι-
κό δεν τόλμησε να το σημειώσει, έστω με μια πλαστή δικαιολογία.)

[...] 1) Σελ. 839, στήλη α', στ. 12, αντί “αισθητική πραγματικότητα”
γράφει “αισθητή πραγματικότητα” και 2) σελ. 855, στήλη β', στ. 45, αντί
“ένας άλλος” γράφει: “ένας Φρειδερίκος Σλέγκελ”.

Νέα Εστία, 15/9/1942, σ. 960

Με το κείμενό του «*Συμφωνίες και ασυμφωνίες*» ο Χουρμούζιος
επανήλθε στα περί «*Σαφήνειας και ασάφειας στην τέχνη*» και σχολίαζε
τα διαμειφθέντα, καταλήγοντας σε νηφάλια συμπεράσματα (15/11/1942, σ.
1203-1204). Αλλά αρκετά επί του θέματος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Στις 27 Φεβρουαρίου 1943 πεθαίνει ο Παλαμάς και η κηδεία του
αποτέλεσε γεγονός στην κατεχόμενη Αθήνα. Στο Α' Νεκροταφείο συ-
γκεντρώθηκε αυθόρμητα πλήθος ανθρώπων 'άνωνυμων' και επώνυμων
και σύσσωμος σχεδόν ο πνευματικός κόσμος. Μετά τη νεκρώσιμη τελε-
τή και «σιμά εις του μνήματός» του «τ' ανοικτόν στόμα...», ο Άγγελος
Σικελιανός, μπροστά στον Γερμανό επιτετραμμένο, ο οποίος παρέστη και
κατέθεσε στέφανο, απάγγειλε το ποίημα από το οποίο ο ακόλουθος στί-
χος δικαίως έκανε την τύχη του:

Σ' αυτό το φέρετρο ακουμπά η Ελλάδα.

